

Hier was het eigenlijke; hier: de bank tusschen de dennen en de beschaduwde weg en....

Opeens ging ze overeind zitten. Ze dacht een versje en schreef het op 't kaft van haar algebra-boekje:

De roode boomen
Staan stil te droomen
in het middaglicht.
De naalden glansen
de vogels dansen.
Het leven lijkt zoo licht....

Maar juist, toen ze het tweede coupletje wou opschrijven, hoorde ze roepen:

„Phil, Phil!”

't Was Greet. Phil liep naar haar toe en zag dadelijk, hoe strak Greet's gezicht stond.

„Heb je 'm gesproken?” informeerde ze voorzichtig.

„Ja”.

„Was tie....e.... ging 't goed met hem?”

„O ja”.

„Wat is er dan.... dat je zoo boos.... was ze niet aardig tegen je?”

„Och kind, wat begrijp jij daar nou van!”

Phil zweeg. Maar Greet's gezicht stond nóg strakker dan eerst, en heel voorzichtig, in groote vrees, dat Greet weer boos zou worden, stak Phil 'r handje onder Greet's arm en hield die vast, Greet liep door met even strak gezicht. Zachtjes gaf Phil 'n drukje aan de arm, en keek schuw naar Greet's gezicht. Maar geen woord wisselden ze meer tot vlak voor hun huis, toen Greet snel zei:

„Niks laten merken, hoor. Er is niks”.

Maar onder 't eten — Ma was weer terug — heerschte 'n drukkende stilte — Ma was moe van de reis en lette niet veel op hen. Maar toen Phil na 't eten schuchter voorstelde, die Berceuse nog eens te repeteeren — ze speelden quatre-mains — weigerde Greet zoo bruusk, dat Ma uitviel:

„Nou, nou, 'n toontje lager kan óók wel. Hebben jullie weer ruzie?”

Phil durfde nu heelemaal niet meer over die algebra te beginnen en — goeie genade — wat moest ze morgen op school zeggen? Zou ze 't dan zélf maar aan Ru vragen? Hij was de heele week al zoo aardig tegen haar geweest, had Rozenburg platen voor haar meegebracht en haar maar weinig geplaagd.

Tegen half acht hoorden ze 't fluitje uit 't Io Vivat, waarmee Ru zijn komst altijd aankondigde. En wat later kwam hij binnen, hoog blond, lang en slank in de blauwe uniform. Phil voelde 'r hart kloppen, toen ze bedacht, dat hij zich wel eraf kon maken en dan was 't náár, dat ze 't gevraagd had, behalve dat ze met de sommen zat.

„Greet, schenk jij eens thee. Wat zet je toch een gezicht”. zei Ma wrevelig. „En Phil, heb jij geen werk van avond?”

Daar had je 't nu! Nu was 't oogenblik.

„Ja, ik heb algebra, maar ik kan 't niet erg goed....” zei ze zacht, met 'n hulpvragende blik naar Greet. Die stond echter met haar rug naar hen toe en schonk thee.

„Zoo, zal ik je eens helpen, Flippie?” kwam opeens Ru.

Blij lichtten Phil's oogen. „O, vreeselijk graag, asjeblief. Maar ze zijn erg moeielijk, hoor”.

„Laat maar 's zien”.

Ru schoof zijn stoel naast die van Phil, trok 't boekje naar zich toe, bekeek de cijfers. „Kén je die niet?”

„Nee”. Phil geneerde zich een beetje, zei daarom brutaal: „Natuurlijk niet, wie kent nou die idiote sommen”.

„Als Ru die „idiote sommen” niet kende, kon hij ze je nu niet uitleggen. Je mag wel dankbaar zijn, dat Ru je wil helpen”, wees Ma terecht.

Hè, vervelend. Nu kreeg ze 'n kleur van.. van.... ja ze wist niet waarvan. Net, of ze aan 'n handje moest komen bedanken....

„Gut, ik heb 'm niks gevraagd. Als hij 't niet doen wil, moet ie 't laten”, snibde ze.

„Wat een onaardig, onhebbelijk kind ben je toch. Je helpt haar nu toch niet meer, Ru?”